

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ב) תוב' ד"ה משום כק'
וסי' הלכה כן בדמירשתי:

מוסף רש"י

שלוהי מצוה אגן.
להקביל פני ראש גולה
דחיב אדם להקביל פני
רבו כרגל ופטרקו, דמק
שלוהי מלוא פטרקו
מן הסוכה לעד יא.
כרעים בר בי רב,
הייט כביא, דכביא אול
האכל בלביה אחס היא.
דאמרין כפ' בתרא דיומא
(פ.) מכל האוכל אשר יאכל
(קמ"ו ב.)

רבינו חננאל

[illegible]

אסורות חשבויות ענין ישיבת ביתו כש
כל השנה אינו נמנע מלכת בדרך
המקורה כך כל ימות החג שאינו יוש
וביתו ולא האכיריו הכחזו למנוע:
והוא נלמד לדבר מזה פטורין ביום
גמילה. אף על פי שאין הולכין אלא
יום ומשום דטורדים ודואנים
שמהם המצוה ובמקוניה פטורין
המקוה: שלוחי מזה אף. שבאנו
מנוע הדירה והלכנוה פני רש
שמה: ארקסא. על שפת הנהר:
ומרי גנוס ופרדסין. אין חזן משם:
ענין מדורי. בדרך שהוא דר כל
ביתו בציוריו חוקקתו מורה להטות
ירמו ולדור כאן בכוכה עם מנחותיו
ללי תשמישו ומלעזותיו זה אינו יכול
בדואס. עם מפני הטעות: פרסה
ארקסא לגנוס. מזה הדיוט הוא ואף
אין הבגד הוא איתו יושב בכוכה
גמילה והוא נכנס וגונב הפירות לרוע
המח: בריא דפירי. כרי של פירות
הוא ממד לפניו ויכול לשומרן ואין
אין פרסה קוראה לגנוס: ברי דפירי
ריבי. יוסי המכס מכר שפדור
הוא ר' יוסי בן חלפתא: למגנא
בילתא. ואעפ"י שיש לה גבוביה
שברה והוי כאליו חזק לטסוק: משום
גמילה: פירא דברושא.
קקע לגנוס שהיו עתין בה קרקעית
סוכה: מלעסר. שהסוכה מלעסר:
ברי או תלת. שמים או שלש
עמים יתן לתוך פיו מורשיל"ש:
דעמים כרי רב ועייל לגנוס.
בוקר כשהולכין לבית המדרש ודואג
מא יתשכו השממועות ויעוכם מלא
יו שותה: ירדס. שמה חטטפס
ויה יתן קנב: אבל לא שנים קנב.
מא יפית בהן: מוסר שינוס לאחר:
ומר לחברו אם ארדס העירי:
ברכי ערבא ברי. שמה אף הוא
אין יושן: זרין. דואר לא
דס: רבא אחר. בשמה ירדס לא
ישינן הלכך בתפילין שרי וסוכה
אין טעמה דאקור שנית עראי לפי
אין קנב לשניה ואין בה מילוק בין
אין קנב לענין סוכה שמים ארס
יבוע עמלו לשנים שפעמים שאינו
לא מנמנס מעט ודיו בך הלכך
הוא שינוס וגבי תפילין דעממא
מא יפית בהם ואלו משום אקור
הוא גביס פורתא לא אמי לירי
דעממא: דנקיע לכו בדידה. לא
עבד ולא עראי שמה יפלו מידו:
מנחמי ברישאי. עראי מותר קנב
אקור שמה יפית: דפריס סודרא
לישו. הניחם אלל מרלשמותיו בין
יבוע בין עראי דלא נתנה תורה
ולגמלי השרת: ורסא קרי. זרין
תקנו מרלשו בעוד הקרי עליו:
ולא

וּזְרָא. מִקְרִיאֵת שְׁמַע דְּעִירִיד וְשֹׁאֵר בְּנֵי
נְאִי הַעֹסֵק בְּמַלְוֵה פְעוּר מִן הַמַּלְוֵה:
לְמַכּוּר וְלַהֲמַלְוֵאן לְזֶרֶךְ לֵהֵם: מוֹכְרֵי
בְּיוֹם פְּעוּרֵיהֶן מִן הַכּוֹכָב בְּיוֹם דְּהַסִּיד

משום רבי שילא
והשושבינן וכל בני
א"ר חנניא בן עקביא
ומזוותהוּ הן ותגריהן
העוסקין במלאכה
תכלה פטורין מק"ש וט
ומכל מצות האמורות
יוסי הגלילי שהיה ר
העוסק במצוה פטור מ
דרכים ביום פטורין מ
בליהם הלכתי פטורין
הסוכה בלילה וחייבין

ביום ובלילה פטורים
ובין בלילה הולכין ל
ביום ובין בלילה כי
כר רב הונא כי הו
לבי ריש גלותא הו
אמרי אגנ שלוחי מ
שומרי העיר ביום
וחייבין בלילה שומרי
הסוכה בלילה וחייבין
ובין בלילה פטורים מ
בלילה שומרי גנות
ביום ובין בלילה וליעני
אבי אמר תשובו
פרצה קורא לגנב מא
דקא מנטר ברא דפירי
תנו רבנן ה"חולה ש
בו סכנה אלא אפילו
אפי' חש בעיניו ואפילו
פעם אחת חשתי כי
יוסי בריבי לישן אנו
רב שרא לרב אחא ב
בסוכה משום "בקי'
אחא בר אדא למגנא
סירחא דגרגשתא רבנ
מצטער פטור מן הס
ומשמשיהם פטורים
מצטער לא אמרי
פטורים מצטער הוא
אוכלים אכילת ערא
אכילת ערא אמר רב
ביעי א"ל אביי והא
לאניש בהכי והוה ל
אמר אביי כדמעיס
ת"ר אוכלין אכילת ע
ישנים שנית ערא חזי
אשי גזרה שמוא ירד
דתניא ישן אדם שינו
לא שנית קבע ליחוש
יוסף בריה דרב עילאי
מתבוי ליה רב מושרשי

הישן תחת המטה פרק שני סוכה

פרק שני סוכה כו.

בפסוק ראשון אצל שחר בני חופה יכולין לכוין ואקריאת שמע לחודיה קאי וכו' וכלו אחרעי מורי למי: ומכל מצות האמורות בתורה. מה דלעילךך למתשכ הני אנכ דמשיבתי דכרייתא קמייתא הולכי דרכי ביום. כל זה נפקא מתשכו ענין תדורו שכס שאלס דכינו אינו מנע ממלאת חלקו בן מאטער דפטרו לעיל מן הסוכה היינו מתשכו ענין תדורו דאין אלס דר נמוקס שמתשכין וחייתין ב'ה' כשאלס לן צילה שיבוס: פירצה קוראא אנכ. לאו משום דלית ליה לרבא דרשא דתשכו ענין תדורו דכרייתא היא לקמן בפירקין (דף עג:)

ואפילו חש בעניו. ואע"פ שאין
בו סכנה עין דסקנת
אבר כסכנת נפשות אפילו לחלל עליו
את המצוה דמכוח פירק חין מעמידין
(פ"ד דף סח.) גבי עין ששמרד:
משום בקי. ואע"פ שצ"ק
(דף סו.) דרש רבה בר
רב הונא מותר שלא צילת חמטס
ואע"פ שיש לה גג ואע"פ שגובהה
עשרה און הלכה (א) (כרעה) בדפירתה
ס: **תרתין** (אז) תלת. פירש
נקוט' שמס או שלש פעמים יס'
למח פיו מרש"ל בלע"ז ויש ספרים
שכתבו כהן תרתי' חלל' זעירי והכל
אחד דמכוח לקמ"ט גבי לימא חייהו
מיובמה דרב יוסף ואב"י דשעור
דית דבליעה כריאה ולכסוף חמק
דנעשים לורעא מדרבנן ואזיל לבלה
שזה מלא פיו דהיינו כריאה ושעור
זה דוקא צפת דפירי לאו צעו סוכה
דמפיק פירק במהל דיומא (דף עט:
ו) דקבע דידהו כחליית עראי דפת:
אסא שית קבע א"ה דלמרי'
פירק במה עומטין (שנה דף
מט.) וס' תפילין לריבין גוף נקי
כחלישע צעל נכנס ואמר אב"י
שלא יפיה חלל ורעא אמר שלא שני
בהן לאו דשרי אב"י לישן דהא
אמר אב"י גופיה הכא אלא קסבר
אע"פ שאינו זכיר בשניה כחלישע
מניחין כיוון דזכיר שלא יפיה דשניה
גופה אינה אלא שמה שמה יפיה:
הישן בתפילין. מורק הלשון
משמע דרבי יעקב שרי
אפי' שנת קבע דאי לאו הני בתנאי
פלגי וי"ל דכולהו מודו בשניה קבע
דלשון פלגי' במתליה דרבי נתן
דנפמון דשרי לישן בתפילין ביום
שאין דרכו לישן שנת קבע ופלגיה
חולק אפילו לשניה עראי דלגמא ממליך
ישן שנת קבע ור' יעקב לא חייש
דלגמא ממליך:

ה' ערבך ערבא צריך
ברכוי עסקינן רבא אמר אין קבע לשינה תני חדא ישן
ד בין קבע בין עראי ותניא אידך לא קבע ולא עראי
הא דפרים סודרא עלויה וכמה שינת עראי תני
הכי הישן בתפילין ורואה קרי אווחו ברצועה
ואינו

עין משפט
גד מצודה

[illegible]

לְטוֹי רַעֲשׁׂי

ציונצ'ל"ש (צילצ'ל"ש).
יתושים.
מורשיל"ש, מלוא הסה.

רבינו חננאל (המס)

[illegible]

(א) לפנינו נש"ם וכח"ף הנ"ל
פשוטין מק"ש, ואלו דט"ם
נשל דכח"ר רבינו וקל"ה י"ל
נ"ם דכ"ר המוס' ד"ה חמ"ן
ודו"ק.